

Bài Học 12

* 15 Tháng 3 – 21 Tháng 3

Mùa Gặt Và Con Gặt

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Giăng 1:40-46; 4:28-30; Lu-ca 24:47-53; Công vụ 1:6-8; Ma-thi-ơ 9:36-38; Lu-ca 15.*

Câu Gốc: “Này, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của ta vậy” (Giăng 15:8).

Bằng nhiều cách, bài học tuần này là phần thứ hai của bài học tuần trước. Tuần trước, chúng ta đã thảo luận Đấng Christ huấn luyện các người lãnh đạo thiêng liêng để rao giảng nước Đức Chúa Trời thế nào. Tuần này, chúng ta sẽ thảo luận tại sao các nguyên tắc và phương pháp Đức Chúa Giê-su đã dùng phải được duy trì cho sự chuẩn bị Cơ Đốc nhân ngày nay.

Nói cách khác, các lý thuyết về sự huấn luyện lãnh đạo không bao giờ được thay thế cho nền tảng mà chính Đấng Christ đã đặt. Vì bất cứ khi nào sự khích động thay thế cho sự phát triển thiêng liêng, thì những kết quả rất nông cạn trong đời sống thiêng liêng. Thêm nữa, bất cứ khi nào việc cứu linh chỉ đặt trên con số thay vì đời sống thật sự thay đổi và sự phát triển thiêng liêng, thì sứ mạng đã thất bại. Huấn luyện người lãnh đạo để làm một cuộc biểu diễn vĩ đại thay vì sửa soạn họ cho cuộc chiến tâm linh thì mời gọi sự rắc rối. Sự truyền giáo và đào tạo môn đồ thật đặt trên (1) sự hiểu biết về tình trạng tội lỗi của chúng ta, (2) sự buồn rầu thật và sâu xa, (3) sự hoàn toàn đầu phục thiêng liêng, và (4) lòng ước ao tha thiết muốn truyền bá sứ điệp của Đức Chúa Trời cho những người khác.

Xin Bánh

Trước khi rời trái đất để về trời, Đấng Christ quan tâm đến các môn đồ Ngài. Ngài đã phục vụ họ cách vô vị kỷ và yêu thương họ tha thiết. Họ sẽ không bị bỏ lại và lãng quên. Đức Chúa Giê-su phải về trời, nhưng Đức Thánh Linh được sai xuống để ban cho các môn đồ sự gần gũi thiêng liêng mà họ đã hưởng khi có sự hiện diện của Đức Chúa Giê-su.

Sự dạy dỗ của Đấng Christ về công việc của Đức Thánh Linh rất có giá trị nên Giảng đã dành nhiều đoạn để diễn tả điều này. Một phần quan trọng là sự làm chứng của Đức Thánh Linh về Đấng Christ. Với sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, các môn đồ Đấng Christ sẽ làm chứng cho thế gian về công việc của Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Trời có thể truyền cho các thiên sứ rao giảng Phúc Âm mà không cần sự giúp đỡ của con người. Nhưng Đức Chúa Trời đã lựa chọn con người tội lỗi, lầm lạc để làm bốn phận thánh này.

Xin đọc Giảng 1:40-46; 4:28-30; 15:26, 27; và 19:35, 36. Các câu này dạy chúng ta gì về những cách mà loài người và Đức Chúa Trời cùng làm việc để cứu linh?

Sự truyền giáo thường được miêu tả là “những kẻ ăn xin nói cho những kẻ ăn xin khác đi xin bánh ở đâu.” Anh-rê chắc chắn đã làm đúng. Bài viết của Phi-e-rơ, anh của ông, một ngày nào được gồm trong quyển Kinh Thánh. Đấng Christ cũng kể Phi-e-rơ trong số ba môn đồ thân tín nhất. Có điều đúng là Anh-rê không bao giờ được vinh dự đó. Nhưng Anh-rê nhận được sự tuyên dương đặc biệt vì ông làm theo lời chỉ dẫn giản dị của Đấng Christ là dẫn người ta đến với Ngài.

Bao nhiêu tội tở được lựa chọn của Đức Chúa Trời, những người lãnh đạo chương trình truyền giáo, hành chánh, và lãnh đạo đã được giới thiệu với Đấng Christ bởi các môn đồ trung tín mà từ lâu bị lãng quên. Những môn đồ này không danh tiếng. Nhưng thử nghĩ công việc của Đức Chúa Trời sẽ bị thiếu thốn bao nhiêu nếu các môn đồ ít nổi tiếng mấy không trung tín làm chứng về Đức Chúa Giê-su. Suy cho cùng, Đấng Christ chuẩn bị các môn đồ Ngài cho công việc quan trọng hơn bằng cách trước hết ban cho họ những bổn phận nhỏ để họ có thể làm. Thí dụ, người đàn bà Sa-ma-ri (Giăng 4), Phi-líp, và Anh-rê, cho thấy quyền phép của sự làm chứng giản dị và những lời mời thành thật. Tất cả chúng ta được gọi để cũng làm như vậy.

Khi Đức Chúa Giê-su Khuyến Khích Sự Kiên Nhẫn

Xin đọc Lu-ca 24:47-53; Công vụ 1:6-8; và Công vụ 16:6-10. Tại sao các môn đồ cần chờ đợi Đức Thánh Linh? Công việc của Đức Thánh Linh là gì trong chương trình làm việc với cộng đồng trong hội thánh đầu tiên? Có sự khuyến khích nào tin đồ ngày nay học được từ kinh nghiệm của Phao-lô khi phải đối diện với sự bực bội? Có bài học nào về sự kiên nhẫn và thời giờ của Đức Chúa Trời chúng ta tìm được trong những câu này?

Qua sự giảng dạy và làm gương, Đức Chúa Giê-su dạy các môn đồ Ngài sự kiên nhẫn. Khi ở trên đất, Đức Chúa Giê-su phải tranh đấu với thành kiến, hiểu lầm và tấn công. Nhưng Ngài tiếp tục làm việc cách kiên nhẫn. Đấng Christ có sự kiên nhẫn vì Ngài hoàn toàn lệ thuộc vào Thánh Linh Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su hiểu rằng nếu các môn đồ không có sự kiên nhẫn và lệ thuộc này, thì Phúc Âm sẽ bị thất bại. Vì thế, khi Ngài rời đất để về trời, Đức Chúa Giê-su truyền, “Hãy chờ.”

Đấng Christ ước ao các tín đồ ngày nay cũng học kỹ bài học này. Nếu Cơ Đốc nhân quá tự tin không sẵn lòng chờ đợi sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, họ và nước Đức Chúa Trời có thể bị hổ thẹn.

Sứ đồ Phao-lô có chương trình để đi Bi-thi-ni. Phao-lô tuy cứng đầu nhưng cũng nhạy cảm với sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời, và ông chấp nhận sự cảnh cáo của Đức Thánh Linh. Thay vào đó, sứ đồ sẵn sàng nhận lệnh của Đức Thánh Linh, Đấng sai ông đi đến Ma-xê-đoan. Công việc làm của ông ở đó có nhiều phép lạ. Nếu Phao-lô bướng bỉnh cứ theo chương trình của mình, thì sứ mạng ở Âu châu có thể bị trì hoãn rất lâu.

Làm thế nào tinh thần bền chôn của chúng ta được yên tĩnh để kiên nhẫn chờ đợi sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh? Có những điều hữu ích nào các tín đồ ngày nay nên làm trong khi phát triển sự kiên nhẫn? Sự tin cậy kiên nhẫn và cầu nguyện cho thấy gì về mối tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời?

Dùng Quyền Lực

So sánh những câu sau đây: Mác 6:7-13; Ma-thi-ơ 16:14-19; 18:17-20; 28:18-20; và Giăng 20:21-23. Các câu này nói gì về uy quyền mà các môn đồ của Đấng Christ có? Điều này có ý nghĩa gì đối với chúng ta ngày nay?

“Phi-e-rơ nói về lẽ thật là nền tảng của đức tin hội thánh. Và bây giờ Đức Chúa Giê-su cho ông vinh dự như là đại diện cho cả hội thánh. Ngài phán, “Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên đàng cho ngươi; hễ điều gì mà ngươi buộc dưới đất, thì cũng sẽ phải buộc ở trên trời, và điều gì mà ngươi mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời” (Ma-thi-ơ 16:19).

“Chìa khóa nước thiên đàng là Lời của Đấng Christ. Những lời trong Kinh Thánh là của Ngài để chúng ta học. Các lời này có quyền lực để mở và đóng thiên đàng, và tuyên bố điều kiện người ta được nhận hay bị từ chối. Vì thế công việc của những người rao truyền Lời Đức Chúa Trời là hương của sự sống trên sự sống hoặc sự chết trên sự chết. Sứ mạng của họ đem lại những kết quả vĩnh cửu.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 413, 414.

Như Đức Chúa Cha đã sai Đức Chúa Giê-su, Ngài cũng sai các môn đồ mình. Qua Đức Thánh Linh, Đức Chúa Cha ban quyền phép đầy tràn trên Đức Chúa Giê-su. Qua Đức Thánh Linh, Đức Chúa Giê-su cũng ban quyền phép đầy tràn trên các môn đồ trong số lượng tương đương với bốn phận của họ trên đất. Không ai nên sợ rằng Đấng Christ không ban cho mình đủ quyền phép.

Gương của Đức Chúa Giê-su nói lên quyền lực rất lớn của Ngài. Nếu ai có quyền để lấy lại quyền lực và ra mạng lệnh, Đấng Christ chắc chắn có. Thay vào đó, Ngài ban quyền lực đầy tràn cho những người khác. Sau đó, Ngài truyền cho họ làm việc mà không có sự hiện diện của Ngài. Ảnh hưởng của Ngài là sự hướng dẫn và gương của Ngài. Ngài dạy các môn đồ bằng cách này, và Ngài sai họ đi phục vụ và làm chứng.

Những Con Gặt

Có sứ điệp quan trọng nào chúng ta học được từ Ma-thi-ơ 9:36-38 cho ngày nay sẽ giúp chúng ta làm bốn phận mình?

Mùa gặt thiêng liêng chín đầy đồng. Nhưng con gặt thì ít. Đất trong lòng người đã được chuẩn bị. Hạt giống thiêng liêng đã được gieo xuống. Sự chăm sóc đúng đã làm cây lớn mạnh. Và các linh hồn đã chín đang chờ đợi mùa gặt. Nhưng các con gặt ở đâu? Đây là sứ mạng của Đức Chúa Giê-su. Để nói lên điều này, Ngài dùng hình ảnh giản dị, dễ hiểu để khuyến khích người ta tham gia vào công việc của Ngài.

Đôi khi Cơ Đốc nhân giữ sự thông công của họ với những tín đồ khác quá thân mật, khiến họ gần gũi với nhau quá. Rồi, họ bỏ qua những người thế gian đã chín cho mùa gặt. Có lẽ họ không ý thức trách nhiệm của họ đối với những linh hồn đang chết mất, vì họ bận rộn với các bổn phận trong hội thánh, trách nhiệm thế gian, việc xây nhà thờ, và những chương trình lớn lao khác. Lẽ dĩ nhiên, đây là những điều tốt. Nhưng việc truyền giáo là cần thiết. Các thuộc viên hội thánh đôi khi hỏi về giá trị của việc truyền giáo. Hay họ nói, “Mục sư, việc truyền giáo thì tốt, nhưng chúng ta có cần các chương trình cho những người đã ở trong hội thánh không?”

Đó là một câu hỏi hay. Nhưng một người cũng phải hỏi, “Có khi nào Đức Chúa Giê-su than phiền về sự thiếu người giữ nhà kho chẳng?” Thay vào đó, Ngài truyền “hãy cầu xin để có thêm con gặt.”

Làm thế nào chúng ta tìm được sự quân bình giữa sự phục vụ những người trong hội thánh và công việc tiếp cận với cộng đồng của chúng ta?

Mất Và Tìm Lại Được

Qua sự dạy dỗ và làm gương, Đức Chúa Giê-su dạy các môn đồ Ngài tiếp xúc với các kẻ có tội – ngay cả những người bị khinh bỉ, như gái mãi dâm và kẻ thù thuế. Làm thế nào họ có thể làm cả thế giới thành môn đồ? Sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su nhiều khi tập trung vào những kẻ có tội này. Ngài nghĩ về họ như kẻ “lạc mất.” Điều này cho thấy Đấng Christ rất thương xót.

Chữ *lạc mất* không có ý nghĩa tiêu cực như những chữ khác, như phản nghịch hay hư hỏng. Đó là vì chúng ta không nên chỉ trích những linh hồn sa ngã. Thay vào đó, chúng ta nên theo gương của Đấng Christ và miêu tả họ là lạc mất. *Lạc mất* là sự miêu tả yêu thương. Đó là vì chữ này đặt trách nhiệm trên những người đi tìm. Những chữ tiêu cực xô đuổi người ta. Nhưng ngôn ngữ dịu dàng nói lên sự chấp nhận và lời mời gọi cho mối tương giao thân thiện. Vì thế, chúng ta phải cẩn thận về ngôn ngữ chúng ta dùng. Và chúng ta nên cẩn thận về những chữ chúng ta nghĩ. Đó là vì tư tưởng của chúng ta sẽ có ảnh hưởng lớn trên thái độ của chúng ta đối với những người khác.

Trong các sách Phúc Âm, Đức Chúa Giê-su khuyến khích tín đồ trở nên những người đi tìm. Ngài muốn chúng ta yêu thương và đến gần những người lạc mất, dù họ làm gì hay họ sống thế nào.

“Đây là công việc Đức Chúa Trời chọn lựa – ‘Há chẳng phải là bẻ gãy những xiềng hung ác, mở những trói của ách, thả cho kẻ bị ức hiếp được tự do, bẻ gãy mọi ách, hay sao? . . . và chớ hề trở trối những kẻ cốt nhục mình, hay sao?’” (Ê-sai 58:6, 7). Chúng ta phải thấy mình là những kẻ có tội, được cứu bởi tình yêu thương của Cha thiên thượng. Khi làm vậy, chúng ta sẽ có lòng thương xót đối với những kẻ khác đang đau khổ trong tội lỗi. . .” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ’s Object Lessons*, tr. 210, 211.

Hãy nghiên cứu Lu-ca 15. Có sứ điệp quan trọng nào trong tất cả những thí dụ này? Sứ điệp này nên nói với chúng ta Đức Chúa Trời nghĩ gì về những kẻ lạc mất và trách nhiệm của chúng ta đối với họ là gì?

Thứ Sáu * 21 Tháng 3

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Các môn đồ cảm thấy nhu cầu thiêng liêng và cầu xin Chúa ban phước giúp họ sẵn sàng cho công việc cứu linh. Họ không xin ơn phước cho họ không thôi. Họ thấy gánh nặng của sự cứu rỗi các linh hồn. Họ ý thức rằng phúc âm phải được rao truyền khắp thế gian. Và họ xin quyền phép mà Đấng Christ đã hứa.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 37. .

Đề Tài Thảo Luận:

1. Có những nguyên tắc nào từ phương pháp huấn luyện của Đấng Christ mà các người đào tạo môn đồ ngày nay nên dùng? Hãy tưởng tượng sự huấn luyện sẽ như thế nào trong hội thánh của bạn?.
2. Trong bài học ngày thứ Năm, chúng ta coi các câu hỏi về ngôn ngữ và dùng ngôn ngữ thế nào. Hãy nghĩ về những chữ mà chúng ta, là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, hay dùng. Chúng ta có thể hiểu những chữ này theo cách của mình. Nhưng hãy nghĩ về những người khác không quen thuộc với các từ ngữ của chúng ta hiểu những chữ đó thế nào. Bằng những cách nào chúng ta cần thận trọng hơn về cách chúng ta chọn chữ, đặc biệt là với những người chúng ta đang cố gắng để tới gần? .
- 3 33. Còn hội thánh bạn thì sao? Hội thánh có chú ý nhiều về chính mình và nhu cầu của mình hay về sự tiếp cận cộng đồng? Làm thế nào sự tập trung vào sự tiếp cận giúp hội thánh? Hoặc, nói cách khác, hội thánh bạn tập trung nhiều hơn về sự làm chứng và tiếp cận, có thể ít quan tâm đến nhu cầu của chính mình? Làm thế nào sự tiếp cận giúp giải quyết những nhu cầu này?